

KAFFERTROUW.

DOOR W. METS Tz.

De wroede overheerscher had eindelijk gezegepraald, dank zij zijn overmacht, zijn schier onuitputtelijke hulpbronnen, en niet het minst door de laakbare handelwijze der laaghartigen, die zich door het goud des vreemdeijns lieten verlokken tot het plegen van verraad jegens hun stamverwanten.

Het vrije volk der Boerenrepublieken zou nu voor goed geknecht zijn, in weerwil van den betoonden heidenmoed, ten spijt van de kostbare offers en de stroomen bloed, die aan de rechtvaardige zaak gewijd waren geworden.

Nog was het verzet niet geheel gebroken, en in de ontoegankelijkste bergen hield het overzocht der onversaagden stand.

Het was helaas een nuttelooze worsteling, die ten slotte moest uitloopen op een onderwerping aan den overmachtigen overheerscher, of zich den dood te wijden zonder er eenige winst voor land of volk mede te kunnen behalen.

De Britten gingen op schandelijke wijze voort met het platbranden der verspreid liggende hoeven.

Ver van het tooneel waar de krijg het hevigst was gevoerd, in een vriendelijk dal, aan drie zijden door bergen ingesloten en aan dan achterkant beschermd door een uitgestrekt bosch, lag de landhoeve „Weidefontein”. In de weelderige weiden, nabij de hoeve, graasden rustig en kalm groote kudden rund- en wolven. De zorg voor deze kudden berustte in hoofdzaak bij den kaffer Hector en eenige onder hem staande kafferjongens.

De baas van Weidefontein, boer Klaarsteen, was naar het lager getogen met zijn beide zoons, Hans en Andries. De boerin, een kloeke vrouw van ruim vijftig jaren, was alleen met haar dochter Clara, een meisje van 17 jaren, op Weidefontein achtergebleven. Kalm, althans oogenachtijnlijk, had de boerin afscheid genomen van haar man en de beide finke zoons, doch in haar binnenvertrek had zij heete tranen geschreid,

nadat de drie geliefde panden pas waren heengetogen.

Vóór zijn vertrek had de boer Hector ter zijde genomen en hem op het hart gedrukt zijn meesteres en haar dochter in alles flink de behulpzame hand te bieden en haar in alles bij te staan.

De trouwe kaffer, die eens als knaap door den boer uit de klauwen van een leeuw werd gered, was sinds dien tijd aan zijn meester en diens familieleden als een hond verknocht. Telkens en telkens opnieuw bleek de onverflauwde trouw van den kaffer.

Met volle gerustheid dat thuis de zaken even goed zouden gaan als in zijn tegenwoordigheid, had de boer Weidefontein verlaten.

Het was nu reeds bijna een jaar geleden sinds zijn vrouw tijding van man en zoons had ontvangen. Toen waren zij gezond en vol goeden moed. Nu echter, eerst kort geleden, was de tijding tot haar gekomen, dat de boer en diens oudsten zoon krijsgangevan naar Ceylon waren gevoerd, en de jongste zoon gekwetst door de laatste ambulance was opgenomen.

De rampspoedige berichten hadden de boerin en haar dochter in een zeer droefgeestige stemming gebracht.

Hector en de kafferjongens bleven even nauwgezet hun taak verrichten als toen de meester nog het oog over alles liet gaan.

Intusschen drong de overmoedige vijand al verder en verder door, zijn drieste moedwil onbeperkt botvierende. Vrouwen en kinderen werden met de grootste schaamteloosheid gevangen gemaakt en hardvochtig voortgedreven naar de concentratiekampen. Allerlei uitpattingen werden door troepjes soldaten volvoerd, zonder dat de meerderen daartegen ernstig optraden. Sommigen ontzagen zich zelfs niet om brand te stichten en te plunderen, terwijl diefstal van vee in het geheel niet meer als een misdrijf werd aangemerkt. Tal van schoone hofsteden waren reeds in vlammen opgegaan en met

de bewoners was meestal op gruwzame wijze omgesprongen.

Geen wonder dat de bewoners van Weidefontein bij het vernemen van zoovele gruwelen in angstige spanning verkeerden.

Eens, op zekeren namiddag, vernam de boerin, die in den tuin nabij de hoeve vertoefde, een luid hulpgeroep van haar dochter.

Op dat gerucht toeschietende, vloog pijnsel de kaffer bij haar langs, uitroepende: „Vlucht! De Engelschen komen!”

De man was met kostbaarheden overladen en had ook den geldtrommel der familie in zijn bezit.

Hector holde voort en was uit het gezicht verdwenen, vóór zijn meesteres goed wist wat hij had uitgevoerd.

Clara echter, hevig ontsteld, verhaalde dat de kaffer plotseling de kamer was binnengegield, het kabinet, waarop een sleutelstak, had opengerukt en zonder iets te spreken alles wat belangrijke waarde bezat had weggeroofd, roepende: „De Engelschen komen!”

Zou die man, dien men zoo stellig verwout had, ten slotte dan toch een dief zijn geworden?

Nog bespraken moeder en dochter dit ernstig geval, toen eensklaps verwarde stemmen tot haar doordrongen.

Vóór zij zich rekenschap konden geven van hetgeen er voorviel, zagen zij plotseling Engelsche soldaten de kamer binnendringen.

Zij vroegen waar zich de mannelijke bewoners ophielden, en de boerin antwoordde naar waarheid, volgens de laatste door haar ontvangen berichten.

De soldaten vroegen nu waar het geld en de kostbaarheden der bewoners van „Weidefontein” te vinden waren.

Toen de boerin antwoordde, dat de kafferbediende alles had weggeroofd, lachten de soldaten ongeloofig en begonnen, in weerwil van het protest der boerin alles door te snuffelen, waarbij eigenlijk rug werd te werk gegaan.

Zoo ging men voort, ondanks de tranen en smeekingen van moeder en dochter.

Nadat gebleken was, dat niets van eenige waarde kon worden gevonden, begoot een der onmenschen uit een kruik petroleum,

meubelen en huisraad. Een andere soldaat was zoo laaghartig, om daarna met een lucifer alles in brand te steken.

Toen ving men aan, de ongelukkige bewoonders naar buiten te drijven, waar zij bedremmeld, angstig handenwringend en snikkend moesten aanzien, hoe na slechts weinige minuten de vlammen uit het dak der schoone hoeve omhoog kronkelden.

Als duivelen grijnsden de hardvochtige soldaten de vrouwen tegen. Een paar der eervergeten vijanden ontzag zich zelfs niet om de dochter van de zijde der moeder weg te sleuren.

Op dat oogenhlik knalden er eensklaps schoten en daagde er een troep boeren op uit het gebergte.

De Engelschen vlogen als hazen, voor de heldhaftige mannen, die te laat kwamen om het vandalisme ongedaan te maken.

Het was een afdeling van Botha's leger, dat zich in de bergen nabij Weidefontein had opgehouden, en nu alleen nog maar de van alles beroofde vrouwen kon beschermen. Moeder en dochter werden meegenomen naar veiliger terrein.

Toen het bitter einde van den ongelijken worstelstrijd gekomen was, en de regeling der vredesbepalingen ten einde was gebracht, keerden weldra ook de krijgsgesvangenen terug.

Weinige maanden na de verwoesting van „Weidefontein”, vertoefde de boer met vrouw en dochter, benevens met een gezonden en een vermincten zoon, nabij de overblijfselen zijner voormalige woning.

Somber zag de reeds grijze boer voor zich heen. Eensklaps vernam hij een welbekende stem en trad Hector op hem toe.

„Meester niet bedroefd zijn,” sprak de trouwe kaffer, „alleen huis is weg, geld en kostbaarheden behouden. Kom maar mee.”

Zwijgend volgde men den kaffer, die de familie midden in het bosch voerde, daar onder eenig struikgewas een schop oprappte en er mede begon te graven.

Daar kwam al spoedig alles te voorschijn wat Hector uit het kabinet schijnbaar had geroofd. De trouwe kaffer was alleen maar de Engelschen te vlug geweest en had zijn meester voor den ondergang behoed.